

Publicerad 2018-07-03 10:58 av F.A.R

Dag slår om till dag

det är i Vinterns utsträckta lemmar
som det vilar en ilande sång
om Poetens myglande lögner

det krävs inte mycket
för att väcka den
några enstaka droppar,
kanske en publik,
men ibland inte ens det

ibland räcker det
med det döva örat
för att hålla honom varm
när snön börjar falla

~

i detta landskap
som fordrar storögd kyla
& förmodad renhet
vandrar han hem över slätten
& ser

Vintern
skotta undan sin egna avkomma
tills den ligger samlad i drivor
för att värma sig

ihopkurad
till en överlevnadsteknik

~

det är Vintern
som tvingar alla andra
att befinna sig inomhus
när Poeten börjar sjunga

trots att de inte syns

hoppas han
att de lyssnar ändå

på sången
om hans dödlighet
medan han i hemlighet
går & väntar
på sin odödlighet

~

dag slår om till dag & han vaknar
till en stigande sensation i magen

"det måste vara behagssjukan
som hävdar sin rätt"

hinner han tänka
innan han tömmer sig
på gårdagen

~

när han är klar
torkar han rent sina ögon
från små ökensjöar
som samlats där

av ansträngningen
att tömma tårarna på sorg

sakta uppenbarar sig
nederlagets efterbörd
flytande

en blodig röra blänkande blå
på ytan
av toalettholkens oas

~

han reser sig aktsamt
på knäskålar fyllda till bredden
av utbrända fantasier

vill inte spilla
det sista

i brist på annat att göra
försöker han på nytt
armera sig med njutning

genom att dra
i sitt kön

fram & tillbaka
fram & tillbaka
som vore han en träplanka
i behov av hyvelbehandling

raffinering frambringad
av självömkan;

en önskan
om att göra sig fin
inför det nyfödda fula

inför stunden
då avtäckningen
skall äga rum

~

i händerna bär han lukten
av hård hud mot härdad

han tvättar & torkar sina verktyg
noggrant med tvål & hett vatten

lämnar de lätt irriterade
på sin ägare

han gör det
eftersom det är så han har lärt sig
att man gör
för att bli ren
& han tror att det fungerar;

stanken byts ut
mot en doft

~

han lämnar en plats
& flyter in i nästa

till hallen där kvällens gäst
tålmodigt väntar

det är Kärleken själv
som står där
likt en barnvakt
med armarna i kors

konfrontativt stum

den väntar
på att Poeten ska lära sig
att utan hjälp ta steget
& klä sig själv

~

den nya dagen
slår sig själv i magen
med gästens ankomst

& det enda Poeten kan höra
är dennes överlägsna fråga

"nå,
är du odödlig än?"

han har inget gensvar
bara en förvriden apologi
som han erbjuder

för gamla tiders skull

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren F.A.R med Poeter.se id #48458 innehar upphovsrätten